

Запас

Ганна Черінь

Прилітали й відлітали весни —
А такої справді не було:
Як розквітли під вікном черешні,
То і серце з ними розцвіло.

І була душа, як небо, чиста —
Й линула з піснями в небеса...
В тих піснях ні розмислу, ні змісту,
Тільки сонце, щастя і краса.

Та нараз весна в зелене жито
Без прощальних відійшла пісень,
І тоді медове спрагле літо,
Мов один гарячий довгий день,

Нам звеліло іншу, владну пісню,
Пісню неспокою і бажань.
Проти волі — чи таки навмисно —
Переїдеш своїх законів грань

І відчуєш раптом шелест сосен,
Що стоять в гаю, немов чужі...
Хусткою запнута, сива осінь
Сльози утирає на межі...

Зеленіють непокірні кедри,
Та пожовкли вже рясні сади...
Золотом осіннє сонце щедро
Заплатило за земні плоди.

Небезпеку чуючи незриму,
Мовчазні насупились поля.
Листям укривається на зиму
Чорна розтривожена земля.

А моїм пісням немає стриму:
Не дарма ж черешня та цвіла!

В мене вже наскладано на зиму
Повне серце щастя і тепла.